

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XI. Cyrilli epistola ad quemdam Nestorii studiosum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

fi quis Mariam deiparam esse negauerit? Verum id haecenus propter illum facere nolui, ne sint qui episcopum Alexandrinum, Ægyptiamve synodum anathematis sententiam in Nestorium tulisse dicant. Quod si piissimi occidentis & orientis episcopi intellexerint, se omnes ab illo anathemate plexos esse; (omnes namque sanctam Mariam deiparam esse profitentur) quo id tandem animo accepturi sunt? An non omnes ægerrime istud patientur, non tam propter seiplos, quam propter sanctos patres, in quorum monumentis sacram virginem Mariam semper deiparam appellatam comperimus? Sane nisi videretur futurum onerosum, non pauca diuerforum patrum volumina misissem, in quibus non semel, sed frequentissime vocem hanc positam inuenias, qua sacram virginem deiparam esse confitentur.

θεοτόκον εἶναι τὴν Μαρτίαν, ἀνὰ θε-
μα; ἄλλ' οὐ πεποιήκα τῆτο, δι' αὐ-
τὸν τέως, ἵνα μὴ λέγωσι ἄλλες, ὅτι
ἀνέθεμα ἔστιν αὐτὸν ὁ Ἀλεξανδρείας
ἐπίσκοπος, ἥτοι ἡ συνόδος ἡ Αἰγυ-
πτιακή. ἐὰν δὲ μάθωσιν οἱ τε κτ' ἐν-
σιν καὶ ἀνατολίῳ θεοσεβέσασιν ἐπι-
σκοποὶ, ὅτι ἀνέθεμα τίθεισαν πάν-
τες· πάντες γὰρ λέγουσι καὶ ὁμολο-
γοῦσιν, ὅτι θεοτόκος ἐστὶν ἡ ἀγία Μα-
ρία· πῶς ἄρα διατεθήσονται; ἢ πῶς
οὐχ ἅπαντες λυπηθήσονται, καὶ εἰ
μὴ δι' ἐαυτῶν, ἀλλ' οὐδ' διὰ τῶν ἀ-
γίων πατέρων, ὧν ἐν τοῖς συζητήμα-
σιν ἐλέσκομεν αἰεὶ θεοτόκον ὀνο-
μαζομένην τὴν ἀγίαν παρ' ἡμῶν
Μαρτίαν; εἰ γὰρ ἐδόκει Φοβιανὸν
τὸ ἐσόμενον, πολλὰς αὖ ἐπεμύνα βί-
βλους πολλῶν ἀγίων πατέρων, ἐν αἷς
ἐστὶν εἶρεν οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πλε-
στάκις κειμένην τὴν φωνὴν, ἐν ᾗ
ὁμολογοῦσιν ὅτι θεοτόκον τὴν ἀγίαν
παρ' ἡμῶν Μαρτίαν.

CAPVT XI.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ια'.

Cyrilli epistola ad quemdam Nestorii studiosum.

Επιστολή Κυρίλλου πρὸς Ἰννα ζη-
λωτὴν, πρὸς Νεστορίου.

NOVI dilectionis tuæ sinceritatem, neque studium ignoro. Et si quidem ad aliquem meorum meorum ignarum scribere, pluribus sane verbis persuadere conarer, me pacis quidem perstudiosum, a litibus vero ac rixis alienum esse prorsus; denique talem, qui omnes amare, & ab omnibus vicissim amari peroptem. Sed quia ad eum scribo, cui studia mea comperta sunt, breuiter vnū monebo; nempe, si rerum aut pecuniarum iactura fratris ægritudinibus, ἢ χρημάτων ἀφαίρεσιν ὑπομείναι, καὶ πάντας λυπῶν

ΟΙΔΑ μὲν τῆς σῆς ἀγάπης τὸ εἰλικρινές, καὶ ἐκ ἡνίκαι τὴν σουδὴν. καὶ εἰ μὲν ἔγραψεν πρὸς Ἰννα τὸ ἐμὸν ἐκ εἰδότα ἔστιν, πολλοῖς αὖ ἐχρησάμεν λό-
γοις, ἀναπειθῶν, ὅτι σφόδρα ἐμὴ ἵς εἰρηνικός, καὶ οὐ δύσεως, οὔτε φιλόμαχος, ἀλλ' ὀχόμενος καὶ φιλεῖν ἅπαντας, καὶ φιλεῖν παρὰ πάντων. ἐπειδὴ δὲ πρὸς εἰδότα γράφω, βραχυλό-
γησας ἐκείνο διδάσκω· ὅτι εἰ πλε-
στάκις ἐκείνο διδάσκω· ὅτι εἰ πλε-

ANNO
CHRISTI
431.

ἀδελφοὶ, ἐποίησάμενοι αὐτὴν ἡδέως,
ὅπως τὴν μὴ δοκεῖν ἐν τῇ ἀγάπῃ ἡγεῖ-
σθαι περιμύρον. ὅτι ὁ ὅτις πί-
στεως λόγος ἐστὶ, καὶ ἐκκλησιαστικῶν
καὶ αἱ ἐκ τῶν πᾶσιν ὡς ἐπος εἰπεῖν τῶν
Ρωμαίων ἀρχιερέων ἐκκλησιᾶν οὐ γὰρ
ἐστὶν ὅτις ἐξ οἰασθηποποῦ πόλεως
ἢ χώρας ἐρχομένων, καὶ μὴ λέγων, ὅτι
ταῦτά ἐστὶ τὰ ἀνυπατάμενα; καὶ ποῖα
καὶ μὴ μαθήσεις ταῖς ἐκκλησίαις ὅτι
φύρεται; περὶ ταῦτα τὸ δόγμα ἐστὶ
πεπιστευμένοι ὡς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς μυσ-
τείου λόγου; περὶ οὗτοι ἐν ἡμέρᾳ κρί-
σεως δικαιούνται. ὁ μυσταγωγούμε-
νοι πάντως. ἐροῦσι γὰρ οὕτω τηρεῖται
τῶν πίστιν, ὡς μεμυσταγωγώμεται ὡς
ἡμῶν. καὶ εἰ μὴ ὁρθῶς τὸ πεπε-
ραμένον, ἀποληψόμεθα καὶ μὴδὲν, τὸ
ἐξ οὐδὲν καὶ ἐπαύμεθα. εἰ δὲ ἐπερὶ καὶ
διεστραμμένως, ποῖα φλόγῃ ἡμῶν
ἀνεκρίνομεθα; ἀκουσόμεθα γὰρ ὅτι τῶν
ἐκ μὲν ἀπὸ λείας, καὶ ὅτι λαὸν μου
ἀπέκρινας, καὶ τὸ γεγραμμένον. καὶ
ἐκαστος μὲν τῶν ἐν ταῖς λαϊκῶν τῆς
ἐκκλησίας (ὡς ὅτι ἀπολογησεται ἡμεῖς
δὲ ὅτι τῆς τῆς ἐκκλησίας λείας περ-
γῆς πεφορτισμένοι οὐχ ὅτι μὴ
νῶν ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ὅτι πάντων τῶν
ἐκκλησιῶν εἰς Χριστὸν ἀπολογησόμε-
θα. ἐμὲ ποῖον οὐδεὶς ἐστὶ λόγος οὐ
λύπῃς, οὐχ ὕβρεως, οὐ λοιδορίας
τῆς οὕτω πολλῆς, ἥς πεποιῶμαι κατ'
ἐμὸν τῶν ἀνυπατάμενων ἡνέες. ἀλλ' οἱ
ἐκκλησιῶν πάντες περὶ λήθης δι-
καστὶ καὶ τοῖς πεφλυαρηκόσι Θεός.
μόνον σωζέμεθα τῆς πίστεως. καὶ
φίλος εἰμι καὶ ἀγαπητός, καὶ οὐδὲν
ἀνυπατάμενον περὶ τὸ χεῖμα μείζο-
νως φιλεῖν. Θεοφιλέστατον ὅτι
σκοποῦν Νεστόριον ὄν, ὡς ὅτι τῆς Θεοῦ

dinem sanare liceret, me eam ia-
cturam subitum esse promptis-
sime, ne quid caritate prius ha-
bere viderer. At quia fidei nego-
tium agitur, & offensionem pas-
sa sunt, ut semel dicam, omnes
quotquot per Romanum impe-
rium sunt ecclesiae; (nemo enim
est, ex quacumque demum ciui-
tate aut regione aduenerit, qui
non quærat: Ecquidnam sunt hi
rumores? ecquæ noua hæc doctri-
na ecclesiis ingeritur?) quod nos
remedium hisce malis adhibebi-
mus, quibus diuinorum mysterio-
rum doctrina a Deo concredita
est: quos ii qui a nobis initiantur
& erudiuntur, iure accusare po-
terunt, ac dicere, eam se fidem te-
nuisse, quam a nobis edocti fue-
rant. Quare si bona fide munus id
obiuerimus, dignam mercedem
laudati assequemur: sin autem ali-
ter, hoc est peruersè; quæ nobis
flammæ ad supplicium sat esse po-
terunt? Audiemus enim illud:
Terram meam perdidisti, & popu- lum meum occidisti; sicut scriptum
est. Sane e laicis quilibet de sua
dumtaxat vita rationem redditu-
rus est: nos vero, quorum hume-
ris sacerdotii onus incumbit, non
pro nobis tantum rationem red-
dituri sumus, sed pro omnibus
Christi fidelibus. Me igitur nulla
neque iniuria, neque contume-
lia, neque conuicia mouent, etiam
si quamplurima per quosdam pe-
tulantiores illata mihi sint. Sed
hæc omnia obliuione conteran-
tur. Deus enim istiusmodi nuga-
tores iudicaturus est. Tantum fi-
des integra & salua sit. Ego vero
& amo & diligo; neque ulli con-
cedam, ut religiosissimum episco-
pum Nestorium ardentius amet,
quam ego: quem etiam (Deum

testor) in Christo peropto apud omnes bene audire, notamque ob ea quæ pridem acta sunt, contractam eluere; ac palam facere, calumniam esse meram, non veritatem, quæ de fide a nonnullis inuulgata sunt. Nam si Christi mandato ad inimicorum dilectionem vrgemur; quomodo consentaneum non est, ut amicos & confacerdotes omni benevolentia studio complectamur? Quod si exoriantur qui fidem demoliri satagant, nostras ipsorum animas non prodituros, licet ipsa quoque mors capiti nostro impendat, nulli debet esse dubium. Nam si pro gloria Dei veritatem prædicare formidauerimus, ne videlicet in aliquam molestiam incidamus; qua, quæso, fronte sanctorum martyrum certamina & triumphos apud populum laudibus euehemus? quippe quos vno hoc nomine præcipue decantamus,

Eccles. 4. v. 35.

quod præstiterunt hoc quod dictum est: *Vsq̃ue ad mortem certa pro veritate.*

CAPVT XII.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Eiusdem Cyrilli epistola ad clericos Constantinopolitanos, mutuis dissidiis inter se cōsistētes.

Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τοὺς Κωνσταντινουπόλεως κληρικοὺς στασιάζοντας.

COMMENTARIO, quem misistis, perlecto, comperi Anastasium presbyterum, sermone vobiscum habito, pacis & amicitia studio simulasse, ac inter cetera dixisse: Hoc ipsum quod is (nempe Cyrillus) ad solitariam vitam agentes scripsit, & nos quoque sentimus. mox ad proprium suum scopum respectantem, hæc de me subdidisse: Nam ille quoque sacram Synodum vocis huius, deiparæ, nullam vsquam men-

ΑΝΕΓΝΩΝ τὸ ὑπομνηστικὸν τὸ ἀποσταλὲν παρ' ὑμῶν, οὐ ἐμάνθανον, ὅτι Ἀναστάσιος ὁ πρεσβύτερος συντυχὼν ὑμῖν πρὸς ἐποίειτο ζῆτεῖν καὶ φιλίαν καὶ εἰρήνην, καὶ ἐλεγε· ὅτι ὡς ἐρεῖται τοῖς μονάζουσιν, οὕτω φρονοῦμεν. ἐπεὶ πρὸς ἴδιον σκοπὸν βλέπων ἐλεγε περὶ ἐμοῦ· ὅτι καὶ αὐτὸς εἶρηκε τὴν ἀγίαν συνόδον μὴ μεμνηδαι τῆς λέξεως, τῆς θεοτόκου φημί. ἐγὼ δὲ

ANNO
CXXXII* in
p. 326* in
p. 326